ГОЛОС НАДІЇ

Ти, Господи, надія моя...
Пс. 70:5

№ 9 (32) | Газета Християнської місії «Голос Надії» та Пресвітерської ради Християн Віри Євангельської Волинської області | Жовтень 1993 року | Заснована у лютому 1991 року

«І кожна мудросердна жінка пряла руками своїми, і приносила пряжу: блакить, і пурпур, і червень, і вісон. І всі жінки, кого вело серце їхнє, пряли козину вовну. Кожна жінка... приносила добровільний дар для Господа». (Вихід 35:25—29).

«О жінко, велика віра твоя!». (Мат. 15:28).

Людство не завджи в достатній мірі цінувало жінку. Сильна половина творіння Божого не раз впадала в протилежні крайнощі — від повної зневаги жінки і перетворення її в звичайну господарську власність до проголошення рівноправ'я, яке дало в її тендітні руки кермо трактора та відбійний молоток. В Біблії, незважаючи на тодішнє зверхнє ставлення більшості народів до жінок, ми маємо чимало прикладів, які навчають нас з повагою ставитися до нашої матері, дружини, сестри. Новозавітнє вчення ще більш дає жінці зрозуміти її далеко не другорядне значення в очах Господніх і в праці для Нього.

ЖІНКИ ДЛЯ БОГА

27 вересня в м. Луцьку відбулася Перша Волинська жіноча конференція церков ХВЄ. Старший пресвітер по Волині С. В. Веремчук у своєму вступному слові проінформував, що в Союзі ХВЄ України утворено жіночий комітет і є необхідність створити такий комітет при канцелярії ст. пресвітера по області.

У декого може виникнути думка: «А чи варто тратити час на подібні конференції та комітети? Тим більше жіночі. Адже жінка «повинна мовчати». Але вникнувши в настанови Слова Божого, ми знайдемо багато місць, де сказано, що жінки несли певне служіння, і часто досить відповідальне. «І декотрі з жінок... служили Йому майном своїм» (Лук. 8:2,3). «Будьте гостинні... Служіть один одному...» (1 Пет. 4:9,10). Апостол Павло радив жінкам нести відповідальну працю, що вимагає розважливості і доброго такту, радив навчати молодих і старших жити справедливим християнським життям, як годиться оновленим Святим Духом через Господа Ісуса Христа. «...Жінки нехай поводяться, як належить святим: ...вчили добру, щоб наставляли молодих любити чоловіків, любити дітей, щоб були розсудливі, чисті, господарні, добрі, підвладні своїм чоловікам, щоб Слово Боже не зневажалося». (Тит. 2:3—7).

Головним віршем Першого листа ап. Павла до Тимофія є 3:15: «...щоб знав... як треба поводитися в домі Божому, який є Церква Бога Живого», а закінчується цей лист різними моральними пересторогами, в тому числі і відносно жінки. «Жінки нехай прикрашають себе скромним одягом, з соромливістю і невинністю... добрими вчинками, як це личить жінкам, присвячуючим себе на побожність» (1 Тим. 2:9—10). Можна привести багато прикладів з історії першої Церкви, де жінки також відігравали помітну роль у духовному та матеріальному житті церковних громад, де вони несли навіть дияконське служіння. В сьогоднішній церкві жінці теж повинна відводитись певна роль,причому далеко не другорядна.тим більше, що є багато таких справ, які найкраще або лише зробить жінка. Як хранителька домашнього вогнища, вона найкраще може виховати дітей у дусі істини: своєю лагідністю, теплотою та ніжністю зігріти хворих, за своїм характером жінки більше викликають довіру в дітей недільних шкіл. Є багато життєвих питань, у вирішенні яких власним досвідом, своїм баченням проблеми може допомогти лише жінка... Іншими словами, наші церковні громади потребують жіночої праці. А для більш ефективної роботи і створюються церковні, обласні, регіональні комітети, в завдання яких входять питання координації спільних заходів, розповсюдження досвіду, допомога в розв'язанні проблем, які не під силу окремим сестрам чи церквам. Такі комітети будуть сприяти розповсюдженню Слова Божого та його вивченню, особливо тих місць, де говориться про служіння жінок.

На конференції було вибрано голову обласного комітету та його заступника. Ними стали Кірпічова Тамара (Луцьк) та Кондратюк Валентина (Маневичі).

Закінчилася конференція щирою молитвою подяки та прохання благословіння на подальшу працю і піснею «Коли Божий Дух наповняє мене». І дійсно, всі присутні співали, молилися, і плакали, «як Давид...».

Калина ДРОГАН

Фото А. Назарова та П. Романця.

Р. БОНКЕ В ОДЕСІ

З 9 по 12 вересня Україну вдруге відвідав полум'яний євангеліст Африки Р. Бонке. На цей раз місцем виступів було обрано м. Одесу. Він провів 4 євангелізаційних зібрання на стадіоні, а також декілька духовних семінарів (у формі проповідей) для віруючих слухачів.

Логікою неможливо охопити величчя вічного спасіння, яке виходить із розуму та серця Божого. Неможливо вмістити Бога в пробірку для проведення дослідів. Спасіння — це титанічна робота Святого Духа. Воно приносить не просто деякі незначні результати, щось на зразок поліпшення твого стану, надання тобі релігійності... Християни мають «Боже єство, народившись вдруге...»

РЕЙНХАРД БОНКЕ.

Молодіжний фестиваль християнської пісні

З 13 по 18 вересня на Олімпійській базі відпочинку «Святошино» у Києві відбувся перший молодіжний фестиваль християнської пісні ХВЄ України. Він проходив під лозунгом «Вогонь завжди буде горіти на жертівнику, не погасне» (Лем. 6:6).

На околиці української столиці на фоні чудової природи серед сосен та багряного листопаду зібралося більше як 800 учасників співучого свята. В ньому брали участь вісімнадцять музичних колективів з України і зарубіжжя. Серед них ансамблі «Білий стрій» (м. Київ), «Авен-Єзер» та «Маранафа» (м. Рівне), «Нове життя» (м. Ілічівськ, Одеська обл.), група Джорджа Давидюка, сімейний ансамбль із Джанкоя. Волинь була недостатньо представлена виконавцями: виступили лише співаки місійної групи, що працюють в Карелії (керівник співаючої групи В. Дяк), та сімейний колектив Філімончуків.

Співучість нашого українського народу широко відома, і в цьому ще раз переконав християнський фестиваль. Адже ми маємо за що дякувати нашому Творцеві, і однією з таких форм подяки є наш спів. Але програма зустрічі не булалише обмежена музичною стороною. Для слухачів були прочитані лекції на християнські теми, зокрема: «Сім'я і шлюб», «Місце молоді в церкві», «Виникнення та історія ізраїльського народу», «Про культи». Потім відповідальні працівники Союзу ХВЄ відповіли на запитання слухачів по темі прочитаних лекцій.

Християни в усіх обставинах життя стараються мати більш тісне спілкування один з одним. Не став винятком і фестиваль християнської пісні: тут відбувалися вечори знайомств, спільні молитовні служіння.

Закінчуючи пісенне свято, замісник Голови Союзу Є. Пилипів та Голова Союзу ХВЄ України М. А. Мельник благословили учасників фестивалю на духовну працю проповіді Слова Божого і висловили надію, що це не остання подібна зустріч.

Від редакції: Матеріали про християнську музику читайте в наступних номерах газети.

Рука ледача робить тебе бідним, але рука старанна збагачує. Хто збирає влітку — мудрий син; але хто спить в жнива, той син безпутний. Благословення Господнє, воно збагачує і не приносить смутку з собою.
Притчі 10:4,5,22.

РАДІСТЬ ЛЮДСЬКОЇ ПРАЦІ

Ми всі ще пам'ятаємо цей період, коли звідусіль на нас дивилися яскраві (і не дуже) плакати та лозунги з натхненними закликами до праці. Дійсно, в усі часи працьовиті люди були в пошані, достатку, а ліногці далеко не вважалися тією характеристикою, що прикрашає людину. Але, на жаль, ми своєю працею так і не побудували кращого і світлого майбутнього. Чому? Мабуть, не все досягається лише наполегливою працею. Мабуть, існують ще інші чинники, які роблять людську діяльність благословенною та плідною. Адже ми можемо привести багато прикладів, коли людина працює, і досить важко, а результат зовсім незначний. Ми хочемо запропонувати вашій увазі підбірку матеріалів, які відображають підхід до цієї теми з біблійної точки зору. Можливо, це допоможе нашим сучасникам, особливо молоді, коли чесно і самовіддано працювати стало «не модно», коли «легкі гроші» та примітивний «бізнес» виховують у наших дітей спотворений погляд на життя.

Дві тисячі років священний приклад Ісуса Назарянина сяє людству, всім народам та кожному християнинові, ставши невгасимим вічним символом самозречення у подвизі життя заради інших, для виконання Божої волі.

Та крім духовного значення свого служіння світові, Христос відкрив нам очі і на інші сторони існування, цілком обнявши собою всю багатоскладність земного життя, включаючи Самого Себе і Свій Дух у будь-яку область та сферу буття.

Спаситель та Вчитель світу — Він в той же час взірець наполегливого, цілеспрямованого, завзятого Працівника, взірець абсолютного самозречення для здійснення Свого призначення, справи Свого життя.

Від часу хрещення у водах Йордану аж до вознесіння на небо Ісус перебував у невтомному духовному діянні...

Три роки Він натхненно служить Своєму Батькові та Своїм братам по крові. Переходячи з міста у місто, з поселення в поселення Юдеї, Він скрізь зайнятий Священною роботою: навчає, проповідує, годує, оздоровляє, воскрешає та обдаровує благодаттю.

Але і раніше — від днів юнацтва Його життя наповнене працею та турботами.

Ми знаємо, що столяр Йосип навчив Його своєму ремеслу, що до тридцятилітнього віку Ісус був майстровою працьовитою людиною, що повсякденною працею Він заробляв Собі на прожиття та Своїй МАтері — і ця проста, буденна сторона життя Сина Людського здається не лише хвилюючою та прекрасною, але і глибоко збудовуючою та символічною.

Що робив Він? Що створював із звичайних земних матеріалів?

Будував будинки? Зводив хліви та загони для худоби? Збивав лави та столи?..

Знаки Його присутності розтанули у вічності, але вони безцінні для нас — як свята вказівка та духовне повеління Сина Божого і нам, що живуть у світі після Нього, — всі сили душі та тіла віддавати праці, жити працею, вдосконалюватись у вмінні та майстерності, у поті чола добуваючи хліб свій, робити справу на межі можливостей та не відступати, не падати духом — яким би складним не було завдання.

З Євангелій та Послань Апостолів ми дізнаємося: бути християнином — значить, наслідувати Христа.

Уподоблюватися до Спасителя — значить, знову та знову повторювати всією Церквою або всякою окремою людською долею те, що прийняв, пройшов, звершив та випробував, перебуваючи у земному житті, Спаситель Христос.

Тобто нам потрібно слідувати за Ними не лише у служінні Правді та Любові, не лише у непохитності духу, не лише у жертовності по відношенні до ближніх та в несінні хреста, покладеного на нас особисто.

Слідувати за Христом — значить, невтомно, не покладаючи рук, з найбільшим зусиллям та щасливим почуттям, що виконуєм вищий обов'язок, працювати, робити справу, доручену Богом.

Нам дано Всевишнім багато можливостей реалізувати себе та проявити свої здібності. А наше завдання — вибрати, вгадати і не помилитися. Те саме поприще і заняття, що приготоване для кожного з нас Господом.

Ну, а коли вибір зроблений, і зроблений правильно — ми зобов'язані, розвиваючи у вдячність Богові свої здібності та задатки, максимально використовувати їх, приміняти в ім'я тієї радості, що приносить людям будь-яка добротно, з любов'ю та старанністю зроблена річ — нехай буде це будинок, дорога, автомобіль, смачна їжа, зручний одяг, прекрасна картина чи книга, взагалі, всякий плід розуму, таланту рук людських, створений з думкою про Бога і з молитвою.

Але щоб досягнути цього, християнин, та й кожен працівник, повинен володіти не лише всіма навичками вибраного ним заняття, мистецтва чи ремесла, повинен бути не просто розумним, старанним та наполегливим за письмовим столом, плугом, верстатом, штурвалом, комп'ютером чи станком. Він повинен відчувати високий внутрішній зміст своєї роботи, божественну суть творіння — як зв'язок людей у праці між собою та небом, він повинен відчувати вищу відповідальність за результат своїх зусиль не лише перед світом, людьми та самим собою, але і перед Творцем.

Лише тоді діяльність може наповнитися глибоким змістом, лише тоді праця буде сприйматися як справжнє служіння Богові та стане джерелом постійного повноцінного щастя.

Духовне, релігійне, молитовне відношення до роботи — освячує труд, вводить його у коло найвищих потреб людського єства, реально наближає нас до працівника-Христа

Христос — досконалий. Нам неможливо навіть уявити, щоб зроблене Ним було неміцним, недокінченим або з недоліком. І запорука тому — непохитність тієї споруди Віри, що побудував Він у світі на всі часи.

Значить, і ми, люди, що вважають себе Його послідовниками та учнями, не можемо спрямовувати на зло та руйнування наш дар, не повинні робити погані речі, не маємо права трудитися будь-як, переводити особистий час та сили.

Пам'ятаючи про Христа, Його працю, ми можемо і повинні своїм трудом славити Його ім'я та звання християнина.

«І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям!» (Кол. 3:23).

Цими простими словами праця переноситься у вищу ступінь цінності існування, і слова ці повинні стати девізом кожної людини, що приступає до роботи, тому що якщо соромно бездушно та недбало виконувати роботу перед людьми, то перед Богом така ж бездушна недбалість, а то й огида до праці, — має вже зовсім інше значення. Це — гріх, гріх ліні та сердечної невдячності Богові за саму можливість працювати та прикрашати світ, допомагати людям підійматися вгору, до неба.

Як помітив в одному із своїх листів наш чудовий сучасник та духовний просвітитель Олександр Мень: «Халтура — це, по суті, гріх».

Між тим гріх халтурної, недбалої, недобросовісної, бездушної, бездарної, з мрією лише про безділля, будь-як виконаної праці ми зустрічаємо та бачимо навколо себе всюди: чи то заводське подвір'я, чи будь-яка будова, заводський цех — скрізь кидається в очі правдива мерзота запустіння, серед якої і вироблятись може лише щось подібне їй, — що принижує людину та її можливості.

Та й що інше світові могло дати суспільство, засноване на гріхові, яке поставило перед собою вищою ціллю витравити з розуму та сердець навіть думку про віру і Бога? Що інше могла принести народові та народній душі безблагодатна атеїстична ідеологія? В чому ще, крім виробництва вдосконалених машин знищення, могла досягти успіхів та прославити себе в історії безбожна держава?

Саме тут, у гріховності і безбожності мільйонів, потрібно шукати глибинні причини усіх наших катастроф останнього часу, всі вони викликані та тісно пов'язані з презирливим відношенням до праці, з масовою бездуховністю працюючих, які позбавлені правильного розуміння змісту та суті їхньої праці.

Відношення до праці, до її результату, до виробу і творіння характеризує людину, її мораль і совість, говорить про неї не лише як про думаючу особу, але як і про християнина. Справжній християнин не може працювати погано.

Багато християн не задумуються над тим, що в осмисленому одухотвореному труді ми, можливо, в найбільшій мірі можемо здійснити свою богоподібність, свій Богом даний дар творчості та любові.

Тому бездоганно зроблена добра справа, призначена для людей, є по своїй суті здійснена християнська любов.

Фелікс ВЄТРОВ.
Фото С. ПАнасюка.
«Протестант».

Немає павука, що висить на стінах царських, у якого не було б завдання; немає билинки, що росте у кутку церковного подвір'я, без свого призначення. Немає жодної комашки, повзаючої чи літаючої, яка б не виконувала якогось божественного веління. І я ніколи не допущу такої думки, що Бог створив будь-яку людину, особливо християнина, для безділля, щоб він був нічим. Господь створив тебе для якоїсь справи. Сам дізнайся, для чого, знайди своє місце та заповни його. Якщо воно буде навіть таке незначе, як, наприклад, рубати дрова та носити воду. На всякому місці старайся робити щонебудь у великій боротьбі за правду та Бога.

(Ч. СПЕРДЖЕН).

До Веніаміна Франкліна прийшов одного разу ремісник та поскаржився, що він не задоволений своїм ремеслом. Франклін запитав у нього причину. Ремісник відповів, що його ремесло, по-перше, не прибуткове; по-друге: важке і, по-третє, приносить мало честі. Франклін відповів йому:

— Твоє ремесло здається тобі недостатньо прибутковим — значить, ти користолюбивий; воно дуже важке для тебе — значить, ти дуже лінивий, ти не знаходиш у ньому достатньо честі— значить, ти гордий. Тому цілком зрозуміло, що це ремесло найкраще для тебе, оскільки воно може звільнити тебе від твоїх трьох недоліків».

Присоромлений ремісник пішов від Франкліна у свою майстерню. Старанно працюючи, він незабаром переконався, що Франклін сказав правду.

Якщо я чомусь не займаюсь один день, я відразу ж відчуваю; якщо я не займаюсь два дні, це помічають мої друзі; якщо три дні — це помічає вся публіка.

(Рубінштейн, піаніст).

Найкоротший шлях до того, щоб зробити багато справ, полягає в тому, щоб одночасно робити лише одну справу. (Бурлей).

Щоб наповнити півлітрову посудину медом, бджоли повинні зібрати нектар майже з 2 мільйонів квіток.

Великий скульптор Мікеланджело одного разу показав своєму товаришеві статую, над якою він працював. Через деякий час товариш знову відвідав скульптора і звернув увагу на статую, зауваживши, що робота дуже мало просунулася вперед. Великий майстер вказав йому на деякі деталі і уточнення, які він зробив за цей час. «Але ж це тягнеться безконечно довго», — зауважив товариш. «Так», — відповів Мікеланджело, — але це веде до досконалості».

Хто не працює, бажаючи зберегти свої сили, подібний до того, хто вирішив мовчати, бажаючи зміцнити та розвинути свій голос.

Правильно почата справа зроблена вже наполовину (Фінське прислів'я).

Не біда, коли люди будуть тебе хвалити за твою працю. Біда, коли ти будеш працювати для того, щоб тебе хвалили.

ЧИ ВАРТІ МИ ЩОСЬ В ОЧАХ ГОСПОДНІХ БЕЗ ЛЮБОВІ?

2 Сам. 6,20—23.

На перший погляд ці вірші Біблії, які розповідають нам про суперечку між Давидом і Мелхолою, не несуть більш ніякої інформації, крім тої, яка свідчить про цей факт. Але якщо добре вникнути, то можна взяти добрий урок для всього сьогоднішнього християнства, особливо коли «в багатьох охолола любов».

З Біблії з 1-ї Самуїла розділ 18; 20, 28, ми дізнаємося, що Мелхола, молодша дочка царя, кохала Давида — славного мужа Ізраїлю. Доказом цих почуттів та їх цілковитої щирості є благородний вчинок Мелхоли, коли вона врятувала життя Давида (1 Сам. 19:11). Не стала перешкодою для неї ненависть та заздрість її батька, царя Саула, бо Саул «зненавидів Давида по всі дні» (1 Сам. 18:29).

Давид був людиною доброзичливої вдачі, вмів цінувати людську доброту та благородство. За вчинене хоча б раз для нього добро він віддавав більшим добром. Явними свідками цієї істини стали Іонафан, Мелхола, Авігея, дружина Навала, син Іонафана — Мемфівосфей та багато інших людей, в числі їх і прощений Давидом ізраїльський та юдейський народи. Але, все ж таки, найкращим свідком порядності і доброти Давида є цар Саул. Скільки разів Давид, переслідуваний Саулом, поневірявся без притулку і рятував життя не тільки своє, але й вірних йому людей. Напевно, в житті Давида не було більше ніколи людини, яка б причинила йому стільки страждання, стільки горя, стільки мук. Але скільки разів Давид зберігав життя Саула, щоб довести перед його очима свою щиру невинність. Рука Давида не могла убити Божого помазаника, Божого обранця, царя Ізраїлю і просто свого другого батька (1 Сам. 26:9). Тому немає нічого дивного в тім, що Давид, одержавши блискучу перемогу і ставши царем Ізраїлю, забажав повернути свою дружину Мелхолу, яку її батько Саул віддав другому чоловіку. (1 Сам. 25:44, 2 Сам. 3:16).

Навряд чи бажання Давида було обумовлене тільки 100 філістимлянськими крайніми обрізаннями, які дав Давид за Мелхолу. Скоріше всього це була ніжна прив'язаність Давида до дружини «юності своєї», це була жадоба по тому взаєморозумінню і повазі, яке колись царювало між подружжям. Давид бажав повернути ту, з якою пізнав перші ніжні почуття кохання, ту, яка врятувала йому життя, яка, не порахувавшись зі своїм царським походженням, вийшла заміж за фактично колишнього пастушка. Любов перемогла все! Давид спішить забрати ту, яка подарувала йому впевненість, що він, у минулому простий пастух, достойний вірного самовідданого кохання царської дочки.

Можна собі тільки уявити, який біль пронизав серце Давида, коли він почув від Мелхоли: «Який славний був сьогодні Ізраїлів цар, що оголювався сьогодні на очах невільниць своїх рабів...» (1 Сам, 6:20).

У ці фатальні хвилини Мелхола забула, хто стоїть перед нею! Помазаник Божий, цар Ізраїлю, пророк, псалмоспівець, найхоробріший муж Ізраїлю. Та хіба можна перелічити — хто! Зрештою, це був її чоловік, посланий Богом.

Ущемлена гордість Мелхоли засліпила їй очі, і вона, переповнена гнівом, виплеснула у лице Давида нікчемний докір. Вчинку, який був не до вподоби Мелхолі, було досить, щоб звести нанівець усі заслуги Давида, не порахувавшись з тим, скільки разів Давид ризикував життям заради спокою Ізраїлю, заради слави Всевишнього Бога та Його правди. Все було перекреслено егоїстичною думкою: «Що скажуть люди про те, що цар так скаче перед ковчегом Господнім?» З гіркотою образи Давид відповів: «Перед лицем Господа, що вибрав мене над твого батька та над увесь його дім... — буду веселитися перед Господнім лицем! І коли я буду погорджений ще більш від того і буду низьким у очах своїх, то при невільницях, що ти говорила, — і при них я буду шанований» (2 Сам. 6:21:22).

Чорна справа була зроблена! Сатана посіяв розбрат між Мелхолою та Давидом, і ці люди, такі рідні та близькі у минулому, готові заради один одного на смерть, стали тепер за єдину мить чужими і байдужими.

Кожне слово, кинуте з нестриманості своїх емоцій, хотілось би нам цього чи ні, має свою вагу! Мелхолу чекала страшна ганьба — бездітність до кінця життя! (2 Сам. 6:23). А на порозі Давидового життя з'явилась образа, яка, можливо, і штовхнула його на бездумний вчинок з Вірсавією. Такою страшною була розплата за те, що Давид не зміг погасити вчасно свої емоції і керувався власними почуттями!

Як часто, особливо за останній час, бувають у наших християнських громадах подібні ситуації. Як часто вчинок нашого брата чи сестри, який нам не до вподоби, перекреслює все, що нас зв'язує, витискує з нашого серця любов та співчуття один до одного. Ми часто стаємо тою «Мелхолою», що, засліплена егоїстичним почуттям, дбає тільки про своє «я», поверхнево судить про подію, не заглиблюючись у її людську сторону, виставляючи особисті претензії, які досить часто є помилковими.

Миттєвий зблиск емоцій, як снігова лавина, змітає все добре на нашому спільному шляху! У ці хвилини ми часто забуваємо, що перед нами душа, за яку тяжко страждав Христос, душа, яку Він любить так самовіддано і безмірно, як і нас. Адже для Нього немає більш чи менш любимих! Тому саме Він поставив у голові заповідей: «Полюби!..»

І. АНДРІЯКО.
м. Ковель.

Фото **О. Зеленкова.**

Біблійна зоологія

«Помита свиня йде назад валятися в багні». 2 Пет. 2:227

СВИНЯ. Ця тварина за старозавітним законом вважалася найбільш нечистою (Лев. 11:7, Повт. Зак. 14:8). Для євреїв і понині свинина є великою мерзотністю (Іс. 66:4, 66:17). Свині, про які згадується в Євангеліях (Мат. 8р.; Мар. 5р), очевидно, були власністю не євреїв. Крім того, в Біблії свиня є часто символом нечистоплотності і паскудства (Мат. 7:6, 2 Пет. 2:22, Пр. 11:22). Пасти свині для ізраїльтян було ганебним заняттям (Лук. 15:15).

«І нехай зодягнуть того чоловіка, якому цар жадає честі, і нехай возять його на коні на міському майдані...» Ест. 6:9.

КІНЬ. Коні в біблійних країнах були менш розповсюджені — для роботи і пересування використовувалися, в основному, воли, віслюки. Тому в багатьох випадках Слово Боже згадує коней як символ розкоші, сили та влади (Ест. 6:8, 2 Хр. 1:15; 9:25), так що ними володіли лише царі та князі. Крім того, коні використовувалися також для війни як верхова тварина і для колісниць.

ДЛЯ РОЗДУМІВ

Ворог не може наблизитися до християнина ближче, наскільки ближче Господь.

Не той розумний, хто ніколи не помиляється, але той, хто навчається на своїх помилках.

Те, що знають троє — знають всі.

Потрібно навчатися у школі, але ще більше потрібно навчатися після закінчення школи.

Коли куєш своє щастя, не куй на пальцях оточуючих.

Ніколи не говоріть поганого про себе самого. Ваші друзі постараються це зробити.

Важко мовчати, коли вас не запитують.

КОЛИ БОГ РОЗКРИВ НЕБО

Багатьом нашим читачам, мабуть, добре відоме ім'я південноафриканського місіонера та євангеліста Ерло Штегена, на основі проповідей якого Людмила Плетт написала широко відомі книги «Пробудження починається з мене» та «Час початися судові з дому Божого». Російське видавництво «ВЕЧНОСТЬ» випустило нову книгу Е. Штегена (в записі І. Бікенштока) «Залізні двері ламаються», в якій розповідається про практичне втілення в життя тих Божих обітниць, які дають нам право «наступати на всю ворожу силу». Ми пропонуємо вашій увазі невеликий розділ з цієї книги.

У першохристиянській церкві тисячі людей були однодушно разом. Не дивно, що по їхніх молитвах сколихнулося місце. Що зробили наші молитви? Ми не хвилювали світ нашими молитвами, але світ хвилював нас. Нам стало зрозуміло: ми, християни, більше не є світлом для світу, але просвічуємося світом.

Ми більше не є сіллю землі, але піддаємося світові. Яка користь від солі, коли вона втратить свою силу? Її неможливо навіть вживати як міндобриво; гній дає більше користі, ніж сіль, що втратила свою силу.

В Письмі говориться: «Не придасться вона вже ні на що, хіба що б надвір була висипана та потоптана людьми!» (Матв. 5:13). Те ж саме світ робить з нами, якщо ми не є тим, чим по волі Божій повинні бути. Світ ніколи не признає християнином того, хто подібний до нього.

Слово Боже говорить, що Господь дасть знайти Себе, якщо шукати Його всім серцем. Це ціна пробудження. Тому молитва з половинчастим серцем — це лише втрата часу, бо Господь на неї не відповідає. Господь почав Свою справу з мене. Він відкрив мені очі на те, що я сам є великою перешкодою.

В останні роки я завжди знаходив одну переконливу причину для пояснення, чому немає пробудження: «Люди зачерствіли та стали егоїстичними, — говорив я собі, — їхні думки та стремління спрямовані лише до грошей, алкоголю та протилежної статі».

Християни стали теплими — це дух часу.

Тепер я зрозумів: у мені була причина того, що Дух Божий не міг діяти, бо пробудження ніколи не починається з ближнього, але з нас самих. Воно не починається з світу, а з Дому Божого, там повинен початися і суд (1 Петр. 4,7).

Якщо немає пробудження, то в цьому винен не невіруючий, а віруючий. У ті дні я часто стояв перед цими людьми і від сліз ледве міг говорити. Ми благали Господа: «Господи, помилуй нас, Даруй Твоїй Церкві, щоб вона знову з силою та могутністю сповіщала Твоє Слово!» Вражені своїм безсиллям та немічним становищем, ми схилялися перед Господом та цілими годинами плакали.

У третьому розділі книги «Дії Апостолів» ми читаємо, як Петро та Іван прийшли у храм і перед дверима зустріли бідного кривого. Петро сказав йому: «Подивися на нас!.. Срібла та золота в мене нема, але що я маю, те даю тобі: в ім'я Ісуса Христа Назарянина — устань та й ходи!» (Дії Ап. 3:4,6).

«Подивися на нас»! Це було перше, до чого Петро покликав цього бідного. Чи не повинно нас насторожити те, до чого людина закликає: «Подивися на мене!». Ми могли б заперечити Петру: «Це не духовно, що ти говориш! Як ти, будучи сповнений Духом Святим, допускаєш таку помилку? Ти ж повинен сказати: «Поглянь на Ісуса!» Ім'я Ісуса ми повинні сповіщати, а не своє особисте».

Правильно вчинив Петро чи ні? Ми перевіряли, що пише Слово Боже з цього приводу. Павло говорить: (2 Кор. 3,3) «Ви — лист Христів, нами вислужений, що написаний не чорнилом, але Духом Бога Живого, не на таблицях камінних, але на тілесних таблицях серця». Світ читає оцей лист. Чи можуть очі світських людей через те, що вони бачать у нас, пізнати Ісуса? Першохристиянська церква мала силу та живе свідоцтво, т ому вона могла говорити: «Подивися на нас!» Чи може Церква Христа і сьогодні запропонувати це для язичників? Чи не повинні ми навпаки говорити: «Керуйтеся моїми словами, але не моїми справами»?

Якщо наше ходіння, наші справи не відповідають нашому благовістю, то ми лицеміри, фарисеї двадцятого століття; як же ми тоді можемо мати повноваження та владу, щоб навертати людей до Христа? Ми живемо в час, про який читаємо в 2 Тим. 3:1, 2,5 «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть люди тоді самолюбні, грошолюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні... — вони мають вигляд благочестя, але сили Його відреклися».

У наш час немає нестачі у благовісті, але бракує в житті того, що ми проповідуємо. Без сумніву, коли кривий поглянув на Петра та Івана, він побачив те, що пробудило у ньому віру. Любов та слава Ісуса Христа повинні бути видними у нас. Ми повинні вміти говорити: «Поглянь на нас!» Далі Петро каже бідному: «Срібла та золота не маю...»

Я розповів християнам у Мапулумо про одного католицького священика, який після служіння рахував гроші з молодим дияконом. Сума була значна, і все багатство лежало на столі. Раптом священик сказав: «Дивися, брате, Петро не може сказати більше: «Срібла та золота не маю», все змінилося!» На це молодий диякон відповів: «На жаль, він також не може більше сказати: «Але що маю, те даю тобі: в ім'я Ісуса Христа Назарея — встань і ходи!»

Коли я розповів про цей випадок та хотів продовжити розгляд тексту, т о посередині промови був перерваний молодою жінкою, яка тільки три місяці тому прийшла до віри. Вона встала, вибачилась і плачучи запитала: «Чи можна мені помолитися? Я не витримаю більше!»

Я був вражений, тому що не знав відразу, що їй відповісти. «Добре, моліться!», — сказав нарешті. У сльозах вона молилася із глибини серця: «Господь Ісус, ми чуємо, що Ти звершав, коли був на цій землі, та яку силу мали перші християни. Чи можна Тобі і сьогодні почати так діяти, як Ти робив це у древній Церкві? Даруй же нам це силою Твоєю!»

Це було захоплююче! І мимоволі мені прийшли думки про учнів, які йшли в Емаус. Коли Ісус розмовляв з ними після Свого воскресіння, у них відкрилися очі і вони говорили: «Чи не палало нам серце обом, коли промовляв Він до нас по дорозі і виясняв нам Писання?» Мабуть, подібне сталося і з цією молодою жінкою, коли вона, охоплена Божою присутністю, молилася.

Коли вона закінчила молитися, я закінчив богослужіння та пішов до мого брата, щоб сповістити йому про те, що сталося. «Мені здається, що ця молитва була дією Святого Духа, — говорив я, — і ми у недалекому майбутньому будемо переживати те, що пережила Церква дві тисячі років тому назад».

...Через декілька тижнів ми дійсно побачили, як Бог розкрив небо і зійшов!..

Від редакції. В 1945 році в Африці було 20 мільйонів християн, в 1970 році їх стало 60 млн. А сьогодні їх там налічується 203 мільйони. Якщо темпи не знизяться, то через 20 років Африка стане християнським континентом.

ХЛІБ НАШ НАСУЩНИЙ

«Сита душа топче й мед щільниковий, а голодній душі все гірке — то солодке» (Пр. 27,7).

Чи доводилося вам бачити людей, які риються у смітниках, урнах, шукаючи чогось їстивного? Чи зустрічали ви знеможених, виснажених людей, що бродять по вулицях з простягнутими руками, просячи куска хліба? Чи були ви в оселях, де люди живуть без шматка хліба та краплини води? Якщо скажете: «Так», то скажете зі мною, що це голод.

З іншого боку, чи були ви очевидцями (якщо не учасниками), коли люди з'їдали лише маленьку частину своїх продуктів, решту викидали?

Такі дії можуть бути викликані лише ситістю, або поіншому це ще називають пересиченістю.

Коли людина голодна, вона, знайшовши кусок навіть брудного хліба, не турбуючись про його чистоту, жадібно проковтне його, а коли сита, вона топче його своїми ногами. Справді, «сита душа топче й мед щільниковий, а голодній душі все гірке — то солодке».

На даний час ще залишилося декілька країн, у яких «щільниковий мед» зневажається, хліб топчеться під ногами і саме дорогоцінне для життя людини — продукт харчування — не оберігається. Більша ж частина населення світу відчуває потребу. Країни Далекого та Близького Сходу з понад мільярдним населенням буквально голодують. Боротьба за кусок хліба або за пригорщу рису все більше загострюється. Проблема харчування у цих країнах стає головною проблемою життя цих народів.

Минулі 1921 та 1933 роки в Росії та на Україні залишили глибокий шрам у серцях очевидців та учасників цих страшних років чорного голоду.

Неможливо не здригнутися, коли перед очима пам'яті постають жахливі, опухлі обличчя помираючих від голоду людей, коли не можна ніде було знайти жодної крихти хліба або взагалі чого-небудь їстивного.

Неможливо було також забути і тривоги у морозні зимові ночі, коли раптом у завивання хуртовини вливаються тривожні глухі удари церковного дзвону, що означають розпач та дикі крики людей, полюючих за злодіями, за своїми ж сусідами...

Так, злодіями ставали чесні, порядні люди, що втратили розум від голоду. Ще, можливо, вчора, вони були добрими сусідами, сьогодні вони обкрадають своїх близьких, вони шукають їжу для своїх голодних шлунків.

Над спійманими відразу ж чинилася розправа: їх вбивали чим попало без всякого суду та слідства. Вони плакали, благали зглянутися над їхніми сім'ями, але народ, будучи охоплений почуттям жаху перед голодною смертю, безумствував, перетворившись у звірів, втративши людські почуття...

Це був голод, коли все гірке здавалося солодким, неїстивне було їжею. Хліб ставав чимось легендарним. Зі словом «хліб» на вустах люди помирали у будинках, замерзали на вулицях. Хліб був найдорожчою річчю у світі. За грам хліба люди віддавали золото, дорогоцінності, свої будинки, віддавали все, що мали. Скрізь чулися стогони: «Хліба, хліба, хліба!..». Хліб — це життя, друзі!.

Ми говоримо про тілесний хліб та його роль у житті людини, але є ще другий хліб, про який каже Слово Боже.

Це воно — Слово Боже, що виходить з вуст Божих (Матв. 4,4) — «Я є хліб життя»,— говорить Господь Ісус Христос.

І цей хліб, даючий життя вічне, зневажається людьми більш жорстоко, ніж хліб тілесний. Якщо хліб фізичний, який втамовує голод та продовжує життя на короткий час, так цінується людьми, то яка ж вартість Хліба, що дає людям життя вічне?

Слово Боже, яке Бог назвав Хлібом Життя, у цьому світі немає ніякої ціни. Він не лише не користується повагою у більшості людей, скоріше знаходиться у презирстві, зневазі. Але Господь знає, що люди мають потребу в цьому «Хлібі» — Слові Божому, без якого вони помруть, загинуть для славної вічності.

Цей небесний хліб пропонується людям даремно, без грошей і в достатку. Пророк Ісая говорить: «О, всі спрагнені,— йдіть до води, а ви, що не маєте срібла — ідіть, купіть живності й їжте. І ідіть, без срібла купіть живності, і без платні вина й молока! » (Ісаї. 55,1).

Справжній хліб, що нагодовує та насичує душі людей,— Слово Боже,— пропонується людям скрізь і дарма: воно благовіститься в церквах, на вулицях, по радіо, в брошурах, в книгах, журналах, на станціях, в будинках групам та персонально. Але більшість людей не розуміють вартості небесного хліба і зневажають його.

Хто цінив ковчег Ноя, коли корабель ще будувався? Чи не висміяли його люди? Чи не назвали Ноя безглуздим? Ковчег був єдиним їхнім спасінням, але вони відкинули його і... загинули.

Слово Боже попереджує людей про те, що незабаром на землю прийде голод слів Господніх. Голос проповідників замовкне, Церква Христа буде взята від землі. Ось що про це говорить Біблія: «Ось дні настають,— говорить Господь Бог,— і голод пошлю Я на землю,— не на хліб і не спрагу на воду, але спрагу почути Господні слова! І будуть ходити від моря до моря, і з півночі до сходу блукатимуть, щоб знайти слово Господа — та не знайдуть його!».

Сьогодні тисячі простягнутих рук пропонують людям Слово Боже — Хліб щоденний, але як мало бажаючих його брати. Нині Євангеліє проповідується по радіо, але настане час, коли в ефірі ніхто не почує Слова Божого.

Сьогодні християни просять Господа: «Хліба нашого щоденного подавай нам на кожний день». І Він дає хліб духовний і хліб тілесний. Приймайте ж його з подякою!

Д. І. ФІЛІМОНОВ

На фото: Вірменія після землетрусу. Хліб на вагу золота.

Фото Г. Піхасова.

Проблеми суспільства

ПРЕСТАРІЛІ НА ВАГУ ЗОЛОТА

Якщо у людини немає даху над головою, значить, у неї немає нічого. Тому що притулок у кожного повинен бути, навіть у самої незначної людини. Позбавити людину даху — це те ж саме, що позбавити її права на життя. І все ж нині розвелося багато безжалісних мисливців за легкою наживою. В холоднокровному полюванні за одинокими престарілими, у котрих тільки й залишилося, що дах над головою,— програють завжди: престарілі. Вони — одинокі, допомогти їм нікому. Тим більше, що забрати квартиру — зараз справа проста і цілком легальна. В усякому випадку вигнати одиноку людину із особистого будинку можна, не вступаючи в конфлікт із законом.

Легальний відстріл престарілих часто починається ось з такого оголошення: «Забезпечимо благополучну старість літній одинокій людині. Наша сім'я (це викликає довіру!) візьме на себе всі ваші турботи, а також дасть пенсію 50 тис. в місяць — за право спадку квартири». Звичайно, серед авторів безконечного потоку подібних оголошень є порядні люди. Але...

Буторін В. познайомився з ним біля винного магазину. Молодий усміхнений чоловік викликав довіру одинокого пенсіонера, вгостивши його щедрою рукою. Потім зайшли в дім Буторіна. Випили ще. Новий знайомий пообіцяв, що за доручення на право приватизації і право розпоряджатися квартирою, Буторін отримає 800 тис. рублів і невеличкий будинок біля Москви. Хазяїн знав це місце і через день підписав усі необхідні документи. Одержав завдаток — три тисячі рублів та пляшку горілки. Потім запросили на дачу... Коли Буторін второпав, що його занадто довго тримають у гостях, почав рватися додому. Тут довелося його трохи заспокоїти, звичайно... Зрозуміло, не словами та вмовляннями. Додому він повернувся схудлий, збитий. Правда, повернувся пізно: його квартиру продали...

Для Буторіна квартирна справа закінчилася щасливо, хоча б в тому розумінні, що лишився живий: для багатьох престарілих їхня домівка, право на яку вони, можливо, виборювали в поті чола все своє життя, стала причиною смерті. Охочі на них не зупиняються ні перед чим.

Не завжди, звичайно ж, вимагачі чужих квартир діють нахраписто, нагло: ті, хто хитріші, ведуть довготривалу осаду, обкладають жертву, немов дикого звіра, діючи напевно... Використовують всі можливі обставини, часто створюючи таку психологічну атмосферу, коли жертва документи підписує вже у нестямі...

Що ж, заради грошей можна на все...

За матеріалами «Комсомольской Правды».

ОФІЦІЙНО

14 липня Верховна Рада Росії внесла зміни до раніш діючого закону про свободу віросповідування, які значно ущемлюють права людини і свободу совісті віруючих. Зокрема. Заборонена діяльність на території Росії духовно-просвітительських релігійних організацій та осіб, яким для такої діяльності потрібні санкції керівництва РФ. Тим самим відкривається шлях до утвердження релігійної влади в рамках однієї ідеології. 21 липня відбулася прес-конференція керівників більшості релігійних конфесій та органів масової інформації, на якій кожен по-своєму висловили єдину думку: закон не відповідає міжнародним нормам демократичних свобод.

«...ОДНОМУ ДЕСЯТЬ ТАЛАНТІВ,.. ІНШОМУ ОДИН»

Ми вдячні нашому Творцеві за чудову нагоду проповідувати Слово Боже, і ще більше вдячні, що Він дає бажання і натхнення народу Своєму використовувати цю свободу. Сьогодні важко навіть підрахувати, скільки створено місій і скільки місіонерів працюють на Божих полях (правда, на жаль, є негативні наслідки діяльності «лжемісіонерів», але це окрема тема для розмови). А скільки є таких братів та сестер, які не рекламують себе, не створюють широкомасштабних програм, а в міру своїх можливостей працюють у своїх селах та містах, говорять про Божу любов сусідам та знайомим.

Більше двох років місія «Голос надії» веде переписку з Кукліним Ігорем, який живе на Сахаліні. Він з дружиною самотужки організував домашню християнську бібліотеку, що стала добрим початком для більш широкої проповіді в селищі Гарячі Ключі. Наша місія неодноразово допомагала брату християнською літературою та Словом Божим. Ось який лист нещодавно надійшов на нашу адресу.

Мы благодарим Господа за Его любовь, которую Он проявляет о нас, давая нам книги Вашими руками. Слава Богу, мы все получили. У нас много хороших новостей. Покаялся еще один человек, для нас это было большой радостью. Из Одессы получили пособия для занятий с детьми. Господь так чудно все устраивает. С Божей помощью приобрели видеомагнитофон и кассеты с христианскими программами. Смогли также записать кассеты с проповедями и отправляем их в тюрьму. Еще зимой мы и не могли бы об этом думать...

Нехай Бог благословить Вас, брате, а також десятки, сотні безіменних місіонерів, чия праця відома лише Богу.

М. ФЕНЬ
відділ листів

«Голос надії» — газета місії «Голос надії» та пресвітерської ради ХВЄ Волинської області

Виходить щомісячно

Редактор
Юрій ВАВРИНЮК

АДРЕСА: 263 020, м. Луцьк
вул. Вороніхіна 14а

Телефон: 5-44-06

Реєстраційний номер ВЛ 036. Фотонабір. Друк офсетний. Обсяг — один друкований аркуш. Тираж 4500. Зам. 2709

Обласна друкарня, м. Луцьк, проспект Волі, 27.